

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyně JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **A. C.**
státní příslušnost Turecko
t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna
zastoupen Mgr. Ing. Jakubem Backou, advokátem
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 8. 2019 č.j. KRPA-253218-28/ČJ-2019-000022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ing. Jakubu Backovi, advokátovi, sídlem Praha 6, Šlejnická 1547/13, se přiznává odměna ve výši 8.228 Kč, která bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 8. 2019 č. j. KRPA-253218-28/ČJ-2019-000022, kterým byla podle ust. § 129 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodloužena doba zajištění za účelem předání podle použitelného právního předpisu Evropské unie (nařízení Rady Evropského společenství č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států; dále též „dublinkské nařízení“) stanovená rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odborem cizinecké policie, oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 11. 7. 2019 č. j. KRPA-253218-11/ČJ-2019-000022 o 20 dnů.
2. Žalobce v žalobě doplněné právním zástupcem, který mu byl soudem ustanoven, uvedl, že se žalovaný nesprávně a nedostatečně vypořádal s otázkou zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého života žalobce. Žalobce ve své výpovědi sdělil, že se na území České republiky nachází jeho partnerka, občanka České republiky, s níž sdílí společnou domácnost, bylo proto třeba zvážit, zda eventuální předání žalobce do jiného státu schengenského systému a jeho zajištění nepředstavuje neakceptovatelný zásah do jeho rodinného života. Žalobce poukázal na to, že se žalovaný této otázce věnoval na str. 7 svého rozhodnutí a zjevně se s ní vypořádal nesprávně, odkázal také na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011 č. j. 7 As 79/2010-150 a na to, že povinnost žalovaného vypořádat se s eventuálním zásahem rozhodnutí o zajištění podle ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců za účelem předání podle dublinkského nařízení do rodinného a soukromého života zajišťovaného cizince je zdůrazňována i v jednotlivých rozsudcích Nejvyššího správního soudu (např. v rozsudku ze dne 15. 11. 2016 č. j. 6 Azs 142/2016-26). Žalobce doplnil, že v případě osob, které jsou rodinnými příslušníky občanů Evropské unie, se neuplatní „tvrdoštní“ klauzule posuzující to, kdy byl zahájen rodinný život na území České republiky, tedy zda tomu bylo v době legálního nebo nelegálního pobytu, což bylo potvrzeno i v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2013 č. j. 8 As 46/2013-55. Vzhledem k tomu, že zajištění podle ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je přípustné, pouze pokud neexistují překážky předání, bylo povinností žalovaného zabývat se přiměřeným a přezkoumatelným způsobem eventuálním zásahem do soukromého života žalobce, jímž by bylo předání do jiného členského státu schengenského systému. S ohledem na to, že žalobce vede na území České republiky společnou domácnost s občankou České republiky, musí být zásah do jeho rodinného a soukromého života posuzován mnohem pečlivěji a vstřícněji, není rozhodné, zda byl vztah založen v době, kdy žalobce pobýval na území České republiky legálně či nikoli. Žalovaný nezohlednil konsensuální výpovědi žalobce i jeho partnerky, bezdůvodně označil jejich vztah jako účelový, čímž se dopustil zásadního pochybení, pro které nemůže napadené rozhodnutí obstát.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že se při svém rozhodování neodchýlil od diskrece správního uvážení a vycházel ze skutečného zjištěného stavu věci. Poukázal na to, že ze spisového materiálu je prokázáno, že žalobce pobýval na území České republiky nejméně ode dne 9. 7. 2019, kdy byl kontrolován policejní hlídkou, neoprávněně. Dále je z něj zřejmé, že s žalobcem bylo zahájeno řízení o udělení mezinárodní ochrany na území jiného smluvního státu aplikujícího postup dle dublinkského nařízení, konkrétně žalobce žádal o udělení mezinárodní ochrany dne 29. 10. 2018 na území Rakouska. Žalovaný uvedl, že vzhledem k tomu, že se v době, po kterou byl do současné doby žalobce zajištěn, a to i

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

přes přihlédnutí k předpokládané složitosti přípravy, nepodařilo předání žalobce dle dublinského nařízení realizovat, přistoupil k prodloužení doby zajištění o 20 dnů. Upozornil na to, že na stranách 7 a 8 napadeného rozhodnutí jasně a konkrétně uvedl důvody, které ho vedly k vydání rozhodnutí. Odkázal na informace sdělené žalobcem o jeho vztahu s přítelkyní, občankou České republiky (protokol o podání vysvětlení ze dne 11. 7. 2019 č. j. KRPA-253218-14/ČJ-2019-000022), zejména na skutečnost, že za přítelkyní přijíždí jednou za měsíc a již dva týdny žijí ve společné domácnosti v bytě přítelkyně. Také poukázal na sdělení přítelkyně žalobce zaznamenané v protokolu o podání vysvětlení ze dne 11. 7. 2019 č. j. KRPA-253218-12/ČJ-2019-000022, ze kterých plyne, že společnou domácnost nesdíleli a že by vycestovala s žalobcem. Žalovaný dospěl k závěru, že na základě délky a intenzity vzájemného vztahu nelze žalobce považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu ust. § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, přítelkyně žalobce je vdaná za jiného muže, ze strany žalobce nebyly učiněny žádné kroky vedoucí k legalizaci jejich vzájemného vztahu, např. nepodal žádost o pobyt za účelem společného soužití s občanem Evropské unie. Podle žalovaného žalobce může ve vztahu pokračovat na území Turecka či jiného státu, uvedené soužití se mu jeví jako účelové, žalobce k němu nedoložil žádné podklady. Měl za to, že výstižně shrnul podstatné skutečnosti skutkového stavu, uvedl, které listinné důkazy ho opravňovaly k vydání napadeného rozhodnutí. Dále konstatoval, že postupoval v duchu společné azylové politiky Evropské unie, která stojí na základech spočívajících ve vytváření prostoru svobody, bezpečnosti a práva. Závěrem poukázal na to, že otázka možného předání žalobce do jiného členského státu schengenského systému v souvislosti s dopadem rozhodnutí do soukromého života žalobce již byla Městským soudem v Praze posuzována, a sice v rozsudku ze dne 21. 8. 2019 č. j. 4 A 41/2019-59.

4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce i žalovaný s takovým postupem výslovně souhlasili.
5. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 9. 7. 2019 byla vyslána policejní hlídka na Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále též „OAMP“), Žukovského 888/2, Praha 6, kde se nacházel žalobce, který předložil svůj cestovní doklad č. U12598854, ve kterém bylo vylepeno vízum vydané Itálií, které bylo platné od 27. 5. 2016 do 31. 5. 2016. Žalobce policejní hlídce sdělil, že po ukončení víza území neopustil a cestoval po Itálii, Německu, Rakousku a Holandsku. Na OAMP dorazil se svou přítelkyní B. H. Lustrací bylo zjištěno, že žalobcův cestovní doklad je veden jako hledaný, a to v Rakousku. Na základě výše uvedeného byl žalobce zajištěn podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Dále se ukázalo, že žalobce má zakázán vstup do schengenského prostoru, z tohoto důvodu byly prostřednictvím systému SIRENE požadovány informace o žalobci, rakouská strana sdělila, že žalobce žádal o udělení azylu v roce 2018, jeho žádost byla zamítnuta, dne 15. 4. 2019 byl vydán repatriační příkaz a žalobce byl vyzván k opuštění území Rakouska. Tuto výzvu však neakceptoval, proto mu byl dne 21. 5. 2019 zakázán pobyt, opatření je platné do 20. 5. 2022. Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 11. 7. 2019 č. j. KRPA-253218-11/ČJ-2019-000022-ZZC byl žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

podle ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zajištěn za účelem předání podle dublinského nařízení na dobu 30 dnů ode dne omezení osobní svobody (proti uvedenému rozhodnutí byla podána žaloba, o které rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 21. 8. 2019 č. j. 4 A 41/2019-59 tak, že ji zamítl). Z protokolu o podání vysvětlení ze dne 11. 7. 2019 č. j. KRPA-253218-12/ČJ-2019-000022-ZZC vyplývá, že paní H. vypověděla, že žalobce je její přítel, poznali se v Rakousku v srpnu 2018, společnou domácnost nesdílejí, žalobce ji jezdí téměř každý víkend navštěvovat. Dále uvedla, že pracuje jako zdravotní sestra, bydlí se svými dětmi, s manželem se rozvádí. Věděla, že žalobce má zažádáno o azyl, na podzim plánovali svatbu a společné bydlení, s žalobcem by vycestovala, neboť její děti jsou již dospělé. Žalobce dle protokolu o podání vysvětlení ze dne 11. 7. 2019 č. j. KRPA-253218-14/ČJ-2019-000022-ZZC vypověděl, že v Turecku žijí jeho rodiče, u nichž bydlel, než dne 28. 5. 2016 přicestoval do Evropy. Žalobce uvedl, že přiletěl do Itálie, odkud se přemístil do Holandska, po dvou letech odjel do Rakouska, kde požádal o azyl, jeho žádost byla zamítnuta. Do České republiky přicestoval, neboť si chtěl vzít svou přítelkyni, v České republice nemá žádnou rodinu, jeho dva synové žijí v Turecku. Dále sdělil, že zde nemá majetek, nedisponuje finančními prostředky a na území České republiky se nenachází osoba, která by za něj mohla složit finanční záruku. Žalobce do České republiky jezdil jednou měsíčně za svou přítelkyní, se kterou zde chtěl dále žít, již 2 týdny s ní sdílí společnou domácnost, nepamatuje si adresu, na které bydlí se svou přítelkyní. Žalobce nemá v žádné ze zemí Evropské unie povolen pobyt, přicestoval na italské vízum. Dále vypověděl, že jeho rodina byla v Turecku označena za teroristy, neví však, co mu hrozí při návratu do domovské země. Zdravotní stav žalobce je dobrý, nebere žádné léky ani drogy, lékaře nenavštěvuje, ale pojištění má. Na území České republiky se nenachází osoba, vůči níž by měl vyživovací povinnost nebo ji měl v péči, ukončení pobytu v České republice by bylo z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života nepřiměřené pro jeho vztah s přítelkyní, jiné vazby k České republice nemá. Ze spisu také vyplývá, že žalovaný byl Ministerstvem vnitra, odborem azylové a migrační politiky, informován o zahájení postupu dle dublinského nařízení (oznámení č. j. OAM-978/DS-PR-2019) a byl požádán o prodloužení doby zajištění žalobce (oznámení č. j. OAM-978/DS-PR-2019) s tím, že dne 16. 7. 2019 obdrželo Ministerstvo souhlas Rakouské republiky s přijetím žalobce zpět na své území. Dne 5. 8. 2019 bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí žalovaného.

6. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
7. Podle ust. § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců *policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*
8. Podle ust. § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců *za rodinného příslušníka občana Evropské unie se považuje též cizinec, který prokáže, že má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu.*
9. Žalobce ve své žalobě namítal, že se žalovaný nevypořádal se zásahem rozhodnutí do jeho soukromého života, poukázal přitom na svůj vztah s paní H., občankou České republiky. Městský soud v Praze je toho názoru, že se žalovaný dostatečně zabýval i otázkou zásahu rozhodnutí do rodinných a soukromých poměrů. Žalovaný posuzoval vztah žalobce s jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

přítelkyní, a to především na základě informací vyplývajících z protokolů o podání vysvětlení jak žalobce, tak jeho přítelkyně. Žalovaný poukázal na to, že se žalobce se svou přítelkyní seznámil v srpnu 2018 v Rakousku a od té doby ji pravidelně navštěvoval, dále na to, že žalobce uvedl, že se svou přítelkyní sdílí již dva týdny společnou domácnost, adresu pobytu si však nepamatoval. Podotkl, že na dotaz, zda je žalobci známa nějaká překážka, která by mu bránila ve vycestování, žalobce odpověděl, že by tu rád zůstal se svou přítelkyní. Dále žalovaný vycházel z toho, že přítelkyně žalobce vypověděla, že s ním ve společné domácnosti nežije, ale že společné bydlení a svatbu plánovali na podzim, taktéž uvedla, že by v případě, že žalobce bude muset vycestovat do Turecka, vycestovala s ním. Důležitou zvažovanou skutečností bylo také to, že přítelkyně žalobce je vdaná za jiného muže. Na základě tohoto posouzení dospěl žalovaný k závěru, že předmětný vztah žalobce není natolik trvalé povahy, aby zvrátil vydání rozhodnutí o prodloužení zajištění, a konstatoval, že se mu údajné soužití s občanem Evropské unie jeví jako účelové. K tomu dodal, že vztah by mohl být nadále prohlubován v jiné zemi, kde by měli oba partneři povolen pobyt. Žalovaný poukázal i na to, že žalobce jiné vazby v České republice nemá, je svobodný, naopak v Turecku žijí jeho rodiče a dva synové, má tam tedy vytvořené dostatečné zázemí pro návrat. Zohlednil i pobytovou historii žalobce – žalobce do Evropy přicestoval dne 28. 5. 2016 na pětidenní italské vízum, od té doby pobýval v různých zemích Evropské unie, v roce 2018 žádal o udělení azylu v Rakousku, které jeho žádost zamítlo a dne 15. 4. 2019 vydalo repatriační certifikát. Žalobce byl vyzván k opuštění území Rakouska, toto nerespektoval, a proto mu byl dne 21. 5. 2019 vydán zákaz pobytu s platností do 20. 5. 2022 (viz odpověď SIRENE Rakousko ze dne 11. 7. 2019 č. j. PPR-168603/MPS-2019-CZ-927271/2019-JFA). Žalovaný byl toho názoru, že žalobce musel vědět, že bez platného pobytového oprávnění zde nemůže pobývat. Vzhledem k výše uvedenému neměl žalovaný za to, že by prodloužení zajištění představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce.

10. Soud shledal, že žalovaný postupoval v souladu s žalobcem citovanou judikaturou, např. s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011 č. j. 7 As 79/2010-150, jehož právní věta zní: „*Správní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné.*“ Žalovaný se zabýval možnými překážkami předání žalobce, posoudil jeho vztah, vazby na Českou republiku a další zjištěné skutečnosti a neměl za to, že by byla dána překážka předání žalobce podle dublinského nařízení. Městský soud v Praze považuje hodnocení žalovaného za dostatečné a ztotožňuje se s ním (nad rámec soud upozorňuje, že charakterem vztahu žalobce s paní H. se již zdejší soud zabýval, a to v rozsudku ze dne 21. 8. 2019 č. j. 4 A 41/2019-59).
11. Soud je také toho názoru, že z napadeného rozhodnutí je jednoznačně zřejmé, že žalovaný nepovažoval žalobce za rodinného příslušníka občana Evropské unie a z jakých důvodů tomu tak bylo. Žalovaný na základě zjištěných skutečností neměl za to, že by vztah žalobce s přítelkyní, občankou Evropské unie, byl trvalý, žalobce navíc daný vztah nijak nedoložil, uvedl, že je svobodný, dále bylo zjištěno, že jeho partnerka je vdaná. Městský soud v Praze se se závěry žalovaného, které uvedl na s. 7 odůvodnění svého rozhodnutí, ztotožňuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Námítka žalobce, že se žalovaný nesprávně a nedostatečně vypořádal se zásahem rozhodnutí do jeho soukromého života, je tedy nedůvodná.

12. Vzhledem ke shora uvedenému závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2013 č. j. 8 As 46/2013-55, který byl citován v žalobě, na daný případ nedopadají. Ze skutečností, jež vyšly v řízení najevo, nelze tedy mít za to, že by na žalobce bylo možné hledět jako na rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu ust. § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Ani dané námitce tak Městský soud v Praze nepřisvědčil.
13. Z důvodů výše uvedených neshledal soud žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
14. Výrok o náhradě nákladů v řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.
15. Ustanovený zástupce žalobce JUDr. Ing. Jakub Backa, advokát, jemuž v souladu s § 35 odst. 10 větou první s. ř. s. platí odměnu za zastupování stát, provedl ve věci dva úkony právní služby, kterými jsou první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem [§ 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], a písemné podání [doplnění blanketní žaloby - § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za jeden úkon právní služby mu náleží mimosmluvní odměna ve výši 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Za dva úkony právní služby tak ustanovenému zástupci náleží 6.800 Kč, přičemž vzhledem k tomu, že ustanovený zástupce je plátcem DPH, se tato částka zvyšuje o částku odpovídající dani, tj. o částku 1.428 Kč. Celková výše odměny ustanoveného zástupce žalobce tedy činí 8.228 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27. září 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.